

Sygn. akt I C 758/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Mariusz Kurzępa (del. do SO)

Protokolant: p.o. protokolanta Marlena Gajda

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2017 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Z. K.

przeciwko A. B.

o ochronę praw autorskich

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda Z. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Z. K. na rzecz pozwanej A. B. kwotę 377 zł (trzysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 758/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2015 roku (data stempla pocztowego), powód Z. K., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), skierowanym przeciwko A. B., domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 3.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania za doznaną krzywdę i szkodę, spowodowane przestępstwem jakiego się pozwana dopuściła. Dochodził również zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów pełnomocnictwa, według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na jego zlecenie pracownicy uniwersytetu stworzyli 4 poziomy nauki języka włoskiego metodą bezpośrednią pod nazwą (...), do którego powód posiada wyłączne prawa autorskie, a jedną z tych części - (...), który jest pierwszym stopniem kursu, odnaleziono na koncie powódki „(...)”. Powód podniósł, że w sprawie przeciwko pozwanej toczyło się postępowanie karne. Nadto wskazał, iż dochodzona kwota stanowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Wynika ona z wysokości opłaty związanej z udzieleniem licencji wyrażającej zgodę na wykorzystanie i dalsze rozpowszechnianie utworów do których posiada prawa autorskie, a dokładnie licencji na „(...)”. Wartość licencji w kwocie 3.500 zł na rozpowszechnianie podręcznika obliczył w ten sposób, iż przyjmując, iż jeden podręcznik o wartości 59 zł wystarcza na od 8 do 10 miesięcy nauki, a w roku szkolnym powstanie 6 grup językowych po 10 osób każda z nich, to koszt zaopatrzenia w podręczniki każdego uczestnika kursu to kwota 3540 zł. Stąd też powód obliczył wartość licencji na 3500 zł. (k. 2-2v.)

W odpowiedzi A. B. nie uznała powództwa, wnosząc o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że postępowanie karne, w zakresie naruszenia art. 116 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, zostało warunkowo umorzono na okres próby 1 roku. Jednocześnie zobowiązano pozwaną do

naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 59 zł na rzecz powoda. W ocenie pozwanej, celem wprowadzenia do wyroku karnego obowiązku naprawienia szkody, była rekompensata dla powoda, z tytułu popełnionego czynu, której wysokości oparto na obiektywnym kryterium. Nadto strona pozwana zakwestionowała wyliczenie dochodzonej kwoty, uznając je za czysto hipotetyczne, nie poparte żadnymi dowodami. W ocenie pozwanej nie przedstawiono żadnych uchwytnych mierników pozwalających na oszacowanie utraconych zysków przez jej zawinione działanie. Zarzucono nadto, iż powód nie udowodnił związku przyczynowego pomiędzy szkodą w postaci utraconego zarobku w związku z rozpowszechnianiem utworu, a działaniem pozwanej. (k. 49-50v.)

W piśmie procesowym z dnia 4 października 2016 roku (data stempla pocztowego), powód wskazał, że od czasu, kiedy to użytkownicy portalu (...) zaczęli na masową skalę w sposób nieuprawniony rozpowszechniać materiały w formie plików elektronicznych, nie pojawiło się ani jedno zapytanie ze strony szkoły językowej, dotyczące oferty zakupu licencji na rozpowszechnianie podręczników w formie elektronicznej. Drastycznie spadła również sprzedaż podręczników, do tego stopnia, że dochodowa dotychczas działalność zaczęła przynosić stratę. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazał na przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Na uzasadnienie ustalenia wysokości opłaty licencyjnej powód przyjął następujące koszty: 12000 zł tytułem wynagrodzenia za przeniesienie praw autorskich autorom podręcznika, 20.160 zł tytułem kosztów związanych ze składaniem materiałów (co trwało 6 miesięcy w wymiarze czasu pracy średnio 168 godzin przy zastosowaniu stawki 20 zł za godzinę pracy), 5.040 zł tytułem kosztów koordynacji prac pod względem merytorycznym i zgodność z metodą bezpośrednią (trwała 6 miesięcy w wymiarze czasu pracy ¼ etatu przy zastosowaniu stawki 20 zł), 2.000 zł tytułem korekty, 400 zł tytułem kosztów okładki, 3.000 zł tytułem kosztów wykonania rysunków do materiałów zawartych w podręczniku oraz 1.500 zł tytułem przygotowania materiałów do druku. Łączny koszt powstania podręcznika wyniósł 35.100 zł, a dochodzone minimalne wynagrodzenie z tytułu udzielenia licencji na rozpowszechnianie, określił na 10 % tej kwoty. (k. 101-102)

W piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2016 roku (data stempla pocztowego), strona pozwana podniosła, że powód nie posiada legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia. Powód nabył autorskie prawa majątkowe odnośnie materiałów do nauki języka włoskiego dopiero od 4 października 2013 roku, natomiast wskazany przez powoda okres zarzucanych naruszeń to okres od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 14 czerwca 2012 roku. Nadto pozwana zarzuciła, iż powód nie wykazał, by ktokolwiek ściągnął plik zawierający utwór od pozwanej. (k. 139-141)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Umową z dnia 26 marca 2004 roku zawartą pomiędzy Z. K., prowadzącym szkołę językową języka angielskiego E. A. C. M. w C., zwanym zamawiającym, a I. K., R. S. i C. S., zwanymi wykonawcami, zlecono im opracowanie i napisanie materiałów dydaktycznych do nauki języka włoskiego, opartych na metodzie bezpośredniej, składających się z 4 części podręczników obejmujących swym zakresem słownictwo i struktury gramatyczno-semantyczne, pozwalające osiągnąć poziom języka umożliwiający swobodną komunikację. (§ 1 ust. 1) Strony postanowiły, że wszelkie prawa autorskie związane z materiałami dydaktycznymi będącymi przedmiotem umowy posiada zamawiający i stają się jego własnością od dnia podpisania umowy. (§ 2 ust. 1) Z tytułu wykonania przedmiotu umowy zamawiający miał zapłacić wykonawcy wynagrodzenie w kwocie 12 000 zł brutto w 4 ratach. (§ 4 ust. 1) (k. 106-106v.)

A. B. była użytkownikiem serwisu „(...)”, na którym to założyło konto bez hasła o nazwie „(...)”, powszechnie dostępne. W okresie od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 14 czerwca 2012 roku pozwana umieściła na koncie materiały do nauki języka włoskiego metodą bezpośrednią pod nazwą „(...)” nie posiadając do tego żadnych uprawnień. Z tym zastrzeżeniem, że nie był to cały utwór, lecz jego tekst w liczbie od 5 do 8 stron. Pozostałą zawartość pliku stanowił spam. Materiały nie były zabezpieczone hasłem i mogła je pobrać każda osoba odwiedzająca serwis i posiadająca transfer danych. Nie wiadomo, czy i ile pobrań pliku nastąpiło z konta pozwanej. Pozwana nie uzyskała żadnej korzyści majątkowej z umieszczenia na założonym przez siebie koncie materiałów do nauki języka włoskiego. (zeznania powoda Z. K. –k. 197; zeznania pozwanej A. B.-k. 201-201v. protokół skrócony wraz z płytą CD-k. 202 w związku z k. 136 protokół skrócony wraz z płytą CD-k. 137)

Postępowanie karne przeciwko pozwanej o czyn z art. 116 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych zostało warunkowo umorzone na okres próby jednego roku. Pozwana została zobowiązana do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 59 zł na rzecz powoda. (wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 25 listopada 2014 roku-k. 9)

W dniu 3 października 2013 roku z C. S., a w dniu 4 października 2013 roku z I. K. i R. S., tj. osobami będącymi stronami umowy z dnia 26 marca 2004 roku, powód zawarł kolejną umowę zgodnie z którą, każdy z wykonawców przeniósł na zamawiającego autorskie prawa majątkowe do rozporządzania i korzystania z utworu w postaci materiałów dydaktycznych pt. język włoski metoda bezpośrednia bez ograniczeń czasowych i terytorialnych na wszelkich polach eksploatacji tj., w zakresie utrwalanie i zwielokrotniania utworu, wytwarzanie określoną techniką egzemplarzy utworu w tym techniką drukarską, zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową; w zakresie obrotu oryginałem albo egzemplarzami na których utwór utrwalono - wprowadzanie do obrotu, użyczenie lub najem oryginału albo egzemplarzy; w zakresie rozpowszechniania utworu w sposób inny niż określony w punkcie 2, publiczne wykonywanie, wystawianie, wyświetlanie, odtwarzanie oraz nadawanie i reemitowanie a także publiczne udostępnianie utworów w taki sposób aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym w tym w szczególności za pośrednictwem sieci komputerowych. Zgodnie z jej postanowieniami, wykonawca przenosi na zamawiającego prawo do zezwolenia na wykonanie praw zależnych a więc na rozporządzanie i korzystanie z opracowań, modyfikacji, przeróbek, zmian i adaptacji utworu jak również tłumaczenia dzieła na inne języki. Zamawiającemu przysługuje prawo wyłącznej decyzji o sposobie wykorzystania dzieła w szczególności o terminach i sposobów rozpowszechnienie dzieła. Natomiast wynagrodzenie obejmuje wszelkie koszty i należności na rzecz wykonawcy wynikające z niniejszej umowy. Wynagrodzenie obejmuje także wynagrodzenie z tytułu przeniesienia praw w szczególności wynagrodzenie z tytułu korzystania i rozporządzania dzieła na wszelkich polach eksploatacji. (k. 107-115)

Na stronie internetowej (...) przez powoda z datą 20 marzec 2015 znalazła się informacja o możliwości otrzymania pisemnej z zgody na nieograniczone korzystanie z utworów do których powód posiadał wyłączne prawa majątkowe autorskie. Opłata związana z udzieleniem licencji wyrażającej zgodę na korzystanie i dalsze rozpowszechnianie utworów I. Metodo D., (...), 2, 3 i 4, wynosiła 3.500 zł za każdą z części. (k. 8-8v.)

Poza działalnością gospodarczą pod firmą (...) powód (pod tym samym adresem siedziby) prowadził także działalność gospodarczą pod firmą (...), zajmując się windykacją należności: pilnowaniem płatności, pisaniem wezwań do zapłaty, pozwów, egzekucją – na zlecenie klientów zewnętrznych. Przez portal (...) powód wysyłał wiadomości do użytkowników tego portalu w ramach obu prowadzonych przez siebie działalności gospodarczych. (zeznania powoda Z. K. –k. 197)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody w postaci dokumentów oraz zeznania powoda i pozwanej. Należy wskazać, że dowody w postaci dokumentów nie budzą w ocenie Sądu żadnych wątpliwości i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd dał również wiarę zeznaniom stron w zakresie poczynionych ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

W niniejszej sprawie powód domagał się odszkodowania za naruszenie praw autorskich majątkowych. Wskazał, iż poniósł szkodę w wysokości 3.500 zł, wskazując szczegółowo sposób jej wyliczenia. Podniósł, iż kurs językowy dostępny był jedynie z licencją na wykorzystanie i dalsze rozpowszechnianie za kwotę 3.500 zł. Kwotę szkody wyliczył zaś odwołując się do wartości podręcznika (59 zł) okresu hipotetycznego kursu (od 8 do 10 miesięcy nauki), ilości powstałych grup (6 grup językowych po 10 osób każda). Ostatecznie wskazał, że wysokość odszkodowania stanowi 10 % poniesionych przez niego kosztów na stworzenie i wprowadzenie materiałów.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż zgodnie z przepisem art. 11 zdanie 1 k.p.c., ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. W toczącym się postępowaniu karnym nie zapadł jednak wyrok skazujący, a samo postępowanie warunkowo umorzono. Zatem poczynionymi ustaleniami sąd cywilny nie jest związany. Nie mniej jednak, pozwana

przyznała fakt, iż w okresie od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 14 czerwca 2012 roku posiadała na swoim koncie „(...)” materiały do nauki języka włoskiego metodą bezpośrednią pod nazwą „(...)”

Powód jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powołał przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit b) ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (zwanej w dalszej części ustawą), uprawnionemu przysługuje roszczenie o naprawienie wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Powód powinien więc przede wszystkim wykazać fakt naruszenia jego autorskich praw majątkowych do utworu.

Roszczenie oparte na wskazanej przez powoda podstawie przede wszystkim nie jest oparte na zasadzie winy. Wina osoby naruszającej ma znaczenie wyłącznie w aspekcie wysokości odszkodowania. Do kwalifikowania działań naruszających prawa uprawnionych podmiotów wystarczające jest wykazanie bezprawności. Sfera interesów podmiotu prawa autorskiego może zostać naruszona również przez inne zachowania, które nie są bezpośrednim wkroczeniem w zakres prawa autorskiego. W takich przypadkach można rozważać zastosowanie zasad odpowiedzialności za naruszenia pośrednie określone w prawie cywilnym. Jeżeli takie działania są oceniane jako zdarzenia, które wyrządzają szkodę osobie uprawnionej, wówczas ustalenie odpowiedzialności następuje na podstawie odwołania się do art. 422 k.c.

Nadto dla zasadności roszczenia nie znaczenia wysokości poniesionej szkody w rozumieniu art. 361 kodeksu cywilnego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 8 marca 2012 roku (V CSK 102/2011): „Obowiązek zapłaty trzykrotności wynagrodzenia autorskiego za zawinione naruszenie autorskich praw majątkowych (art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, tekst jednolity: Dz. U. 2006 r. Nr 90 poz. 631 ze zm.) jest niezależny od wystąpienia uszczerbku w majątku podmiotu dochodzącego ochrony.” Wystarczające jest zatem wykazanie samego faktu naruszenia oraz wysokości stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Dla oceny zasadności roszczeń powoda należało w pierwszej kolejności odnieść się do zarzutu strony pozwanej o braku legitymacji czynnej powoda z uwagi na nabycie autorskich praw majątkowych odnośnie materiałów do nauki języka włoskiego dopiero od 4 października 2013 roku, podczas gdy wskazany przez powoda okres zarzucanych naruszeń to okres od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 14 czerwca 2012 roku.

Należy wskazać na charakter prawa autorskich jako zbywalnych, których wynika wprost z przepisu art. 41 ust. 1 ustawy. Jedną z charakterystycznych cech autorskich praw majątkowych jest ich podzielność. Przedmiotem obrotu mogą być poszczególne uprawnienia częściowe. Jednakże warunkiem rzeczowej skuteczności przeniesienia ich jest to, by wskazany w umowie zakres korzystania mógł być uznany za pole eksploatacji w rozumieniu przepisu art. 50 ustawy. Zdaniem Sądu, przedmiotem umów mogą być jedynie uprawnienia częściowe bowiem ustawa w sposób wyraźny akcentuje niedopuszczalność zbycia autorskich praw majątkowych w całości, tj. zastąpienia przez nabywcę zbywcy w zakresie wszystkich praw autorskich do konkretnego utworu.

Powód wywodził, iż umową z dnia 26 marca 2004 roku nabył prawo autorskie do utworu z którego wywodzi swe roszczenia. Jednakże zgodnie z § 2 ust 1 tej umowy, doszło do zbycia autorskich praw majątkowych w całości. Strony nie wskazały pól eksploatacji na których nastąpiło przeniesienie autorskich praw majątkowych. Zatem uznać zatem należy, iż umową z 26 marca 2004 roku, współtwórcy nie dokonali skutecznego zbycia autorskich praw majątkowych do utworu – kursu językowego.

W niniejszej sprawie należało uznać, iż do skutecznego przeniesienia praw autorskich na powoda doszło dopiero umowami z dnia 3 października 2013 roku oraz z dnia 4 października 2013 roku. W konsekwencji z tym dniem powód, w rozumieniu art. 79 ustawy, stał się „uprawnionym, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone. Za bezskuteczne należy uznać natomiast poczynione w umowach z dnia 3 października 2013 roku oraz dnia 4 października 2013 roku zastrzeżenia o wstecznym przeniesieniu tychże praw. Należy wskazać, iż umowa przenosząca autorskie prawa majątkowe jest umową dwustronną o charakterze zobowiązująco-rozporządzającym. Dopiero tego

rodzaju umowa przenosi uprawnienia ze zbywcy na nabywcę, wywołuje skutek rozporządzający w odniesieniu do uprawnień częstkowych wymienionych w umowach z dnia 3 października 2013 roku oraz 4 października 2013 roku.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, by w świetle zasad wynikających z przepisu art. 65 k.c., przeniesienie praw o których mowa w umowie z dnia 26 marca 2004 roku miało ten charakter, tym bardziej, iż sam wskazał na wątpliwości natury prawnej. W ocenie Sądu strony umowy z 2004 wątpliwości co do przeniesienia praw autorskich nie miały skoro w 2013 roku zawarły w tym zakresie umowę i przeniosły uprawnienia poszczególnych pól eksploatacji. Pozwana – jak przyznała – w okresie od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 14 czerwca 2012 roku umieściła na koncie materiały do nauki języka włoskiego metodą bezpośrednią pod nazwą „(...)” nie posiadając do tego żadnych uprawnień. W okresie tym powodowi nie przysługiwały roszczenia z tytułu naruszenia tychże prawa autorskich.

Uprawnionym w rozumieniu przepisu art. 79 ustawy powód stał się dopiero w dniu 4 października 2013 roku. Wówczas bowiem skutecznie nabył prawa autorskie i to pomimo zapisu, iż umowa wchodzi w życie ze skutkiem od dnia 25 marca 2004 roku z uwagi na skutki rozporządzająco-zobowiązujące umowy. W niniejszej sprawie powód nie wykazał natomiast by po dniu 4 października 2013 roku pozwana naruszyła przysługujące mu prawa autorskie do wskazanego utworu. Z tych względów bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały zeznania powoda w zakresie dotyczącym podstawy dla określenia wysokości dochodzonego roszczenia.

Już z tych względów i na podstawie powołanych przepisów powództwo należało oddalić. (punkt I wyroku)

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że nawet w sytuacji uznania posiadania przez powoda legitymacji czynnej – jego powództwo i tak podlegałoby oddaleniu.

W ocenie Sądu wątpliwości budzić musi kwestia, czy można mówić o udostępnianiu utworu przez pozwaną, skoro pozwana umieściła na swoim koncie na portalu chomikuj utwór niekompletny (materiały niekompletne) – w znacznej części składające się z tzw. spam w postaci liter chińskich i niemożliwych do odczytania znaków i czy w okolicznościach sprawy można mówić o tym, że powód mógłby uzyskać od pozwanej wynagrodzenie za licencję na korzystanie z utworu o którym mowa w kwocie 3.500 zł.

Zauważy też należy, że zakres ochrony przyznany uprawnionemu w konkretnym stanie faktycznym może być wyznaczony także przez klauzulę generalną nadużycia prawa podmiotowego. Podstawą zarzutu z art. 5 k.c. jest stwierdzenie, że każde działanie albo zaniechanie może być uznane za nadużycie prawa, o ile występuje jedna z przesłanek przewidzianych w tym przepisie, a mianowicie obiektywna sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub obiektywna sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. Zarzut nadużycia prawa prowadzi do ustalenia, że dane działanie nie jest traktowane jako wykonywanie prawa, a zatem jako takie nie podlega ochronie. Każdy, kto korzysta ze swojego prawa, może oprzeć ochronę na domniemaniu, że korzystanie następuje zgodnie z zasadami współżycia społecznego. Istnienie szczególnych okoliczności może obalić takie domniemanie i pozwolić na zakwalifikowanie określonego zachowania jako nadużycia prawa niezaskładającego na poparcie z punktu widzenia zasad współżycia społecznego (por. wyrok SN z dnia 23 sierpnia 2001r., II CKN 103/99, LEX nr 52371). Przesłanki uzasadniające zastosowanie art. 5 obciążają dowodzącego istnienia okoliczności wyjątkowych (art. 6 k.c.) (por. wyrok SN z dnia 16 stycznia 2001 r., II CKN 349/00, LEX nr 52690).

W ocenie Sądu ma rację pozwana, podnosząc, że okolicznościach sprawy działania powoda można określić mianem copyright trollingu i uznać, że powodowi bardziej zależało na czerpaniu korzyści finansowych z mniej lub bardziej świadomych naruszeń licencji do przedmiotowego utworu, niż na ograniczaniu takiej możliwości i ewentualnych strat z tego tytułu. W tej sytuacji w niniejszej sprawie zarzut nadużycia autorskich praw majątkowych może być skutecznie postawiony powodowi, gdyż domaga się nadmiernych korzyści ekonomicznych od pozwanej (por. wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2005 r., IV CK 663/04, LEX nr 284687).

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadą kosztów celowych i niezbędnych, na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić e przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód

nie utrzymał się ze zgłoszonym roszczeniem. Należało zatem zasądzić na rzecz pozwanej określoną kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu. Na należne pozwanej koszty ze wskazanego tytułu w kwocie 377 zł składała się opłata za czynności adwokackie, ustalona na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), które to znajdzie zastosowanie w sprawie z uwagi na termin wytoczenia powództwa, w wysokości 360 zł oraz wydatek w postaci uiszczonej opłaty skarbowej od udzielonego adwokatowi pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 47), ustalona na podstawie ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2006 roku, Nr 225, poz. 1635 ze zm.) (punkt II wyroku).

Z tych względów Sąd Okręgowy w Lublinie – orzekł jak w wyroku.